

Da en Jordlods *Udstykning*, lige saa lidt som dens Salg, bevirker nogen *Forøgelse* i Jernbane-Værdistigning, bør ingen ny Vurdering af Parcellerne finde Sted, men kun en Fordeling af den bestaaende Jernbaneskyld. Derved forebygges den Praksis, som, saavidt ses, er indført for Ejendomsskyldens Vedkommende, at Udstykning betinger ny Vurdering af samtlige Parceller, hvorved Ejendomsskylden uvilkaarlig mere og mere glider over til at blive en Omsætningsafgift, ligesom den i sig har Tendens til at blive en Bygningsafgift og Indkomstskat.

Det følger af Mindretallets ovenfor hævdede principielle Standpunkt, at det *ikke* kan tænke sig Jernbaneskylden som *ophørende*, forinden selve Aarsagen dertil, selve Jernbanen, maatte ophøre med sin Drift. Mindretallet foreslaar derfor, at Jernbaneskylden betegnes som en *stedsevarende* og *uafsløselig* Afgift. Endnu mindre kan man med Hr. Gehejmeetatæraad L. Bramsen opfatte den som „en *Afbetaling* i 50 Aar“ af en Værdistigningskapital. Saadanne Betegnelser ere velskikkede til at forvirre Synspunktet for den heromhandlede Skylds sande Natur som en reel Afgiftsbyrde. Af tilsvarende Grunde kan Mindretallet *ikke* tilraade Flertallets Forslag om at tillade Jernbaneskyldens *Indfrielse* med sit Kapitalbeløb, blot fordi det mulig maatte være af nogen Interesse for en Ejer at frigøre sin Ejendom for Afgiften. Dette Hensyn, som forøvrigt ikke synes økonomisk forklarligt, kunde føre langt. Men Hovedsagen er, at det maa forekomme principielt urigtigt at tillade Afgiftstageren (Jernbanen) at *forudnyde* den endnu ikke forfaldne og fortjente Jernbaneskyld. Ikke engang den herfor fastsatte Frist af 30 Aar — der jo let kan forkortes under Lovens Behandling i Rigsdagen, naar først Kommissionen har givet los paa Principet — gør Forslaget helt uskyldigt.

Derimod kan undertegnede Mindretal ikke, som Flertallet, finde nogen Betænelighed ved at tilstaa Grundejeren *Henstand* med Jernbaneskyldens Erlæggelse indtil Salg finder Sted, saaledes som med god Grund foreslaaet af Regeringen, naar dette kan ske uden Tab for Afgiftstageren eller nogen Trediemand. Det første kan opnaas ved Fastsættelse af en passende normal Rente og Rentesrente. Og Hensynet til Prioritetshavere og andre Trediemænd med retlig Interesse, fyldestgøres tilstrækkelig ved Fastsættelse af en Regel om, at Henstand udover 2 Aar skal have saadanne Interesseredes Samtykke. Overensstemmende dermed har Mindretallet affattet § 13 i sit Lovforslag, dog med den naturlige Indskrænkning, at Henstand overhovedet kun kan kræves, hvor Vurderingssummen forudsætter en anden Anvendelse af Jordstykket end den netop stedfindende.

Spørgsmaalet om Jernbaneskyldens Forhold til *Ejer og Bruger* hersker der næppe megen Uenighed om mellem Flertallet og Mindretallet, selv om de to Lovforslag her lyde noget forskelligt.

Flertallet har overført Bestemmelsen fra Ejendomsskyldloven, og nævnt *Ejeren* som den betalende, medens Mindretallet finder det rettest principalt at nævne *Brugeren*, efter som det er ham, der normalt vil have Fordelen ved Banens Komme, og derfor bør betale Jernbaneskylden, som kun er Vederlag for denne Fordel. Kun hvor Brugeren paa Grund af Brugsforholdets Natur ikke kan udnytte Fordelen ved Banens Komme, f. Eks. fordi dette forudsætter Bebyggelse o. s. v., hvortil Brugeren er uberegtiget, bør Brugsforholdet (som indgaaet under en modsat Forudsætning) kunne for saa vidt hæves, og Parternes Mellemværende afgøres af Vurderingsnævnet i Analogi med tilsvarende Regler i Ekspropriationstilfælde.

Mindretallet kan ikke indrømme, at der med Hensyn til Ejer og Bruger gælder „højest forskellige faktiske Forhold“, se Betænkningen Sp. 4229—30. Disse Forhold ere, saavidt Mindretallet bekendt, overalt ganske ensartede i Henseende til Retsforholdet til Jorden, som det i denne Forbindelse alene kommer an paa.